

ДИВЕРГЕНТИ

В Е Р О Н И К А Р О Т

ПРЕВОД АНЕЛИЯ ЯНЕВА

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

България

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизведени
под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Divergent*

Copyright © 2011 by Veronica Roth

Published by arrangement with HarperCollins Publishers

Превод © 2012 Анелия Янева

Редактор Виктория Бешлийска

Коректор Тереза Бачева

Издава „Егмонт България“

1000 София, ул. „Христо Белчев“ 21

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Полиграфюг“ АД, Хасково, 2012

ISBN 978-954-27-0747-9

*На моята майка, вдъхновила ме за онзи момент
в книгата, когато Беатрис осъзнава колко
силна е майка ѝ и се чуди защо толкова дълго
време не е разбирала това.*

ГЛАВА ПЪРВА

Има само едно огледало вкъщи. Нашата каста позволява да се видя в него на втория ден от всеки трети месец – геня, когато майка ми подстризва косата. Иначе стои скрито зад плъзгащ се панел в коридора на горния етаж.

Сядам на стола, а майка застава с ножиците зад мен и ме подстризва. Кичурите падат по пода на еднакви руси пръстени.

Щом приключи, тя събира косата от лицето ми и я свива на кокче. Забелязвам колко спокойна изглежда в този момент и колко е съсредоточена. Има богат опит в изкуството да потъва в това, което прави. Не бих могла да кажа същото за мен самата.

Крадешком хвърлям поглед към отражението си, когато тя не ме наблюдава – правя го не от суета, а от чисто любопитство. За три месеца човек може доста да се промени. В огледалото насреща виждам тясно лице, големи кръгли очи и дълъг тесен нос – още приличам на малко момиче, макар че през последните месеци навърших шестнайсет. Другите касты празнуват рождениите дни, но ние – не. Би било себелюбие.

– Готово – казва тя, след като закрепя кокчето с фиби на тила ми. Погледът ѝ улавя моя в огледалото. Вече е късно да отклоня очи, но вместо да ме сгълчи, тя се усмихва

на нашите отражения. Леко свивам вежди. Защо ли не ме порица, че се гледам в огледалото?

- Значи днес е денят? - казва тя.

- Да - отговарям.

- Притеснено ли ти е?

Заглеждам се в собствените си очи за миг. Днес е денят на теста за установяване на наклонностите, от който ще се разбере към коя от петте кастии принадлежи. А утре на Изборната церемония трябва да посоча една от кастии; това ще определи целия ми живот оттук нататък. Ще трябва да реша дали да остана със семейството си, или да го напусна.

- Не - казвам. - Тестът не би трябвало да влияе на нашия избор.

- Точно така. - Тя се усмихва. - Хайде тогава да закусим!

- Благодаря ти, защото ми подстрига косата.

Тя ме целува по бузата и плъзга панела обратно пред огледалото. Мисля си, че майка ми щеше да е истинска красавица в един по-различен свят от нашия. Тялото ѝ погсивата роба е крехко. Има високи скули и дълги ресници, а когато вечер преди лягане разпусне косата си, тя се разпилява на вълни по раменете. Но като Аскет, майка ми трябва да крие своята красота.

Отиваме заедно в кухнята. В такова утро, когато брат ми приготвя закуската, баща ми ме гали по косата, докато чете вестник, а майка тананика, прибирайки масата - в такова утро се чувствам особено гузна, защото искам да ги напусна.

Автобусът всеки момент ще се разпадне на части. Щом се случи да попадне на разбит участък от пътя, започва да ме подмята насам-натам, нищо че съм се вкопчила здраво в седалката, опитвайки се да остана на място.

По-големият ми брат Кейлъб стои на пътеката между седалките и се държи за релсата над главата си, за да запази равновесие. С него не си приличаме. Взел е тъмната коса и орловия нос на баща ни, а от майка – зелените очи и трапчинките по бузите. Като беше по-малък, това съчетание изглеждаше доста необичайно, но сега му отива. Обзалагам се, че ако не е от Аскетите, момичетата в училище няма да откъсват поглед от него.

Наследил е и себеотрицанието на майка ни. Затова отстъпни мястото си на някакъв начумерен мъж от Прямите, дори без да се замисли.

Прямият е с черен костюм и бяла вратовръзка – обичайната им униформа. Тяхната каска ценя честността и вижда истината само в черно и бяло, затова и са облечени в тези цветове.

Колкото повече приближаваме центъра на града, толкова по-равен става пътят, а къщите са все по-нагъсто. Сградата, която навремето се е казвала Сийърс Тауър¹, а сега ѝ викаме просто Цитаделата, се появява в мъглата – черна колона на фона на небето. Автобусът минава под въздушните железопътни релси. Никога не съм се качвала на влак, макар че влаковете непрекъснато сноват нагоре-надолу и линиите им минават отвсякъде. Само Безстрашните се возят на тях.

Преди пет години строителни работници, доброволци от касмата на Аскетите, смениха настилката по някои улици. Започнаха от центъра и продължиха към най-отдалечените райони, докато не им свършиха материалите. В нашия квартал обаче пътищата са все така разбити и осяяни с дупки, ето защо не е никак безопасно да се шофира

---

¹ Сийърс Тауър, или Уилис Тауър, както е официалното му име сега, е 108-етажен небостъргач в Чикаго, САЩ, висок 442 м. През 1973 г., когато е завършен, е най-високата сграда в света и запазва това първенство 25 години. В момента е най-високата сграда в САЩ и сеема по височина в света. – Б.пр.

по тях. Но ние така или иначе нямаме кола.

Изражението на Кейлъб остава невъзмутимо, докато автобусът се клатушка и подскача по пътя. Ръкавът на сивата му роба се смъква към рамото, когато се вкопчва във вертикалната гръжка, за да запази равновесие. По това как непрекъснато мести очи, мога да се досетя, че наблюдава хората около нас – стреми се да вижда единствено тях и да забрави за себе си. Прямите ценят честността, а нашата каста – Аскетите – себепотрицанието.

Автобусът спира пред училището и аз ставам, промъквайки се покрай Прямия. Вкопчвам се в рамото на Кейлъб, когато се спъвам в обувките на мъжа. Крачолите на панталоните ми са прекалено гълги, пък и никога не съм се отличавала с особена грациозност.

Сградата на Горното ниво е най-старата от трите училища в града: Начално ниво, Средно ниво и Горно ниво. Също като постройките наоколо и тя е от стомана и стъкло. Отпред има огромна скулптура от метал, по която след училище се катерят Безстрашните, предизвиквайки се един друг кой ще гръзне да се качи по-нависоко. Миналата година видях как една от тях падна и си счупи крака. Аз бях единствената, която се втурна да доведе медицинската сестра.

– Днес ще се проведе тестът за установяване на наклонностите – казвам. Разликата във възрастта ни с Кейлъб няма и година, затова сме в един и същи клас.

Той кимва и минава през парадния вход. Мускулите ми се напрягат, щом прекрачвам прага. Вътре витае атмосферата на някаква ненаситност, сякаш всеки шестнайсетгодишен се стреми да изцеди колкото се може повече от този последен ден. Вероятно защото след Изборната церемония никога повече няма да минем по тези коридори – направим ли веднъж своя избор, новите касты поемат

отговорността за нашето образование.

Часовете днес са съкратени наполовина, за да можем да ги изкараме всичките преди теста за наклонностите, който ще се проведе следобед. Пулсът ми обаче отсега е ускорен.

- Изобщо ли не те притеснява какво ще ти кажат? - питам Кейлъб.

Спираме при разклонението на коридора, където той ще поеме на една страна - към висшата математика, а аз на друга - към историята на кастите.

Той повдига вежди.

- Ами теб?

На него мога да призная, че от седмици се тревожа какво ще покаже тестът за наклонностите при мен - Аскет, Ерудит, Миротворец, Пряма или Безстрашна.

Но вместо това, се усмихвам и казвам:

- Неособено.

Той отвръща на усмивката ми.

- Добре тогава... Приятен ден.

Отправлям се към часа по история на кастите, дългички долната си устна. Той така и не отговори на въпроса ми.

Коридорите са тесни, макар светлината от прозорците да създава илюзията за простор; това е едно от малкото места, където на нашата възраст кастите се смесват. Днес тълпата е движена от по-особен вид енергия - треската на последния ден.

- Ей! - изкрещява точно до ухото ми някакво момиче с дълга къдрава коса, махайки отдалече на свой приятел. Ръкавът на самото ѝ ме перва по бузата. После едно момче със син пуловер от Ерудитите ме блъсва. Губя равновесие и тежко падам на земята.

- Разкарай се от пътя ми, Дървената! - озъбва се той и

продължава по коридора.

Бузите ми пламват. Ставам и се отупвам. Неколцина спират, когато падам, но никои не ми предлага помощ. Само ме проследяват с поглед до края на коридора. Такива неща стават и с други от моята каста вече месеци наред – Ерудитите публикуват враждебни статии по адрес на Аскетите, а това се отразява и на отношенията ни в училище. Сивите грехи, простата прическа и скромното поведение би трябвало да ми помагат да не мисля за себе си и да остана незабележима за другите. Сега обаче всичко това ме превръща в мишена.

Спирам край прозореца на крило Е и чакам появата на Безстрашните. Правя го всяка сутрин. Точно в 7,25 часа Безстрашните доказват своята смелост, като скачат от вратите на движещия се влак.

Баща ми нарича Безстрашните „луди глави“. Те са покрити с пийрсинги и татуировки и носят черни грехи. Първоначалната им задача е била да охраняват оградата, с която е защитен нашият град. От какво го пазят обаче – не знам.

Видът и поведението им би трябвало да ме смущават. Сигурно е редно да се запитам що за храброст – качество, което те най-много ценят – е нужна, за да прокараш метална халка през ноздрите си. Вместо това обаче не мога да откъсна очи от тях, където и да ги срещна.

Влаковата свирка се разнася пронизително и звукът ѝ откънтява в гърдите ми. Фарът на челото на локомотива примигва, докато влакът профучава покрай училището, а колелата му скърцат по железните релси. Когато приближават последните вагони, от тях започват да извират млади мъже и жени в тъмни грехи – някои падат и се претъркулват, други само се препъват и залитат няколко крачки, докато си върнат равновесието. Едно от момче-

тата обгръща, смеейки се, раменете на момичето до него.

Глухаво е да ги зяпам. Обръщам гръб на прозореца и си проправям път през навалищата към кабинета по история на кастите.

ГЛАВА ВТОРА

Тестът започва след обяда. Седим край дългите маси в столовата, а проверяващите – по един във всяка стая – едновременно извикват имената ни. Седя до Кейлъб, а насреща ми е съседката ни Сюзън.

Работата на нейния баща е свързана с пътуване из града, затова той има кола, всеки ден я кара на училище и я връща обратно. Предложи да кара и нас, но – както каза Кейлъб – ние предпочитаме да тръгваме малко по-късно, пък и не искаме да го притесняваме.

Разбира се, че ще откажем.

Повечето проверяващи са доброволци от Аскетите, въпреки че има и един от Ерудитите, а в друга стая – човек на Безстрашните, които ще тестват нас, Аскетите. Правилата забраняват да ни тестват хора от собствена ни каста. Пак според правилника, не се допуска да се готвим за теста, затова сега не знам какво ме чака.

Погледът ми се мести от Сюзън към масите на Безстрашните в другия край на помещението. Те се смеят, крещат и играят карти. По другите маси Ерудитите бърбят оживено над книгите и вестниците, надпреварвайки се непрекъснато в добиването на знания.

Група момичета от Миротворците в червено и жълто седят в кръг на пода в столовата и играят някаква игра с плякане на ръце, съпроводена от ритмична песен. На

всеки няколко минути гочувам взрив от смехове, когато някой отпада и трябва да седне в центъра на кръга. На масата до тях момчета от Прямите широко ръкомахат. Явно спорят за нещо, но спорът не изглежда особено сериозен, защото някои продължават да се усмихват.

Ние, които сме на масата на Аскетите, седим тихо и чакаме. Обичаите на кастата дори подтикват към известна леност и диктуват потискането на всяка индивидуалност. Съмнявам се, че всички Ерудити изгарят от желание да учат непрекъснато и че Прямите до един са във възторг от оживения дебат, но и те като мен не могат да възроптаят срещу нормите на своята каста.

Обявяват името на Кейлъб в следващата група. Той уверено се отправя към вратата. Не е необходимо да му пожелавам късмет или да го успокоявам. Той знае къде му е мястото и доколкото ми е известно, никога не се е съмнявал в това. Първият ми спомен за него е от времето, когато бяхме четиригодишни. Тогава ме съгълча, че на детската площадка не дадох възето си за скачане на едно малко момиченце, което нямаше с какво да си играе. Оттогава не ме е наставлявал много често, но никога няма да забравя неodobрителния му поглед в онзи ден.

Опитвала съм се да му обясня, че моите наклонности не са точно като неговите – даже през ум няма да ми мине да отстъпя мястото си в автобуса, но той така и не ме разбира. „Просто прави каквото трябва!“ – повтаря ми непрекъснато. На него му е толкова лесно. Защо с мен обаче не е така?

Стомахът ми се свива. Затварям очи и стоя така близо десетина минути, докато Кейлъб не се връща при мен.

Пребледнял е като платно. Притиска длани о бедрата си като мен, когато искам да ги изтрия от потта, а щом вдигне ръце, пръстите му треперят. Отварям уста да го

попитам нещо, но гумите не идват. Нямам право да го питам за резултата, а той няма право да ми го каже.

Доброволецът от Аскетите изрежда следващата група имена. Двама от Безстрашните, двама от Ерудитите, двама от Миротворците и двама от Прямите, а после: „От Аскетите – Сюън Блек и Беатрис Прайър.“

Изправям се само защото така трябва, но ако зависи от мен, изобщо няма да мръдна от мястото си. Имам чувството, че в гърдите ми набъбва някакъв мехур, който расте с всяка секунда и заплашва да ме пръсне на парчета. Следвам Сюън към изхода. Хората, покрай които минаваме, сигурно изобщо не могат да ни различат. Носим еднакви грехи и русите ни коси са вързани по един и същи начин. Изглежда единствената разлика между нас е, че Сюън не се кани да повърне всеки момент и май ръцете ѝ не се тресат толкова силно, та да стиска крайчеца на ризата, за да ги укроти.

По коридора извън столовата има десет стаи. Те се използват единствено за тестване на наклонностите, затова не съм идвала тук никога досега. За разлика от останалите помещения в училище, между тях има не стъклени прегради, а огледала. Наблюдавам се как, бледа и ужасена, тръгвам към една от вратите. Сюън нервно ми се хили, докато влиза в стая 5, а аз отивам в стая 6, където ме очаква една жена от Безстрашните.

Забелязвам, че не е толкова свирена на вид като по-младите от кастата на Безстрашните. Има тесни, тъмни и скосени очи, носи черно сако – като от мъжки костюм – и джинси. Чак когато се обръща да затвори вратата, забелязвам татуировката на врата ѝ – ястреб в черно и бяло с червено око. Ако сърцето ми не се беше качило в гърлото, щях да я попитам какво символизира. Все нещо би трябвало да означава.

Стените на стаята също са покрити с огледала. Виждам отражението си от всички страни: сивата материя прикрива очертанията на гърба ми, дългия ми врат, изпъкналите кокалчета на свитите юмруци, почервенели от придошлата кръв. Таванът е облят в бяла светлина. В средата на стаята има стол, който с наклонената си назад облегалка прилича на зъболекарски, а до него стои някаква машина. Всичко изглежда така, сякаш на това място се случват страховити неща.

- Не се притеснявай - казва жената. - Не боли.

Косата ѝ е черна и права, но на светлината се вижда, че е прошарена със сиви нишки.

- Седни и се разположи удобно! - продължава. - Казвам се Тори.

Тромаво се настанявам и отпускам глава върху облегалката. Светлината реже очите ми. От дясната ми страна Тори се върти около машината. Опитвам се да се съсредоточа върху нея, а не върху жиците в ръцете ѝ.

- Защо точно ястреб? - изфъфлям, когато прикачва електродите към челото ми.

- Никога досега не съм срещала любопитен Аскет - казва тя и повдига едната си вежда.

Потръпвам и кожата на ръцете ми настръхва. Проявата на любопитство е грешка, предателство спрямо ценностите на Аскетите.

Тананикайки нещо, тя прикрепя още един електрод към челото ми и обяснява:

- В някои части на древния свят ястребът е бил символ на слънцето. Когато се татуирах, си представях, че ако слънцето е винаги с мен, няма да се боя от мрака.

Опитвам се да не питам повече, но не успявам да се овладеея.

- Бош ли се от мрака?

- *Беше* ме страх от мрака - поправя ме тя. После го-
лепва нов електрогуд към другото ми слепочие и свързва
жица към всеки от тях. Накрая свиwa рамене. - Сега тату-
ировката просто ми напомня за страховете, които съм
преодоляла.

Застава зад мен. Толкова силно стискам подлакътниците
на стола, че червенината плъзва от кокалчетата по
целите ми ръце. Тя прави нещо с машината, подгръпвайки
жиците към себе си. После протяга към мен стъкленица с
бистра течност.

- Изпий това! - казва.

- Какво е? - Гърлото ми се е свило. Презлъщам трудно. -
Какво ще стане сега?

- Не мога да ти кажа. Просто ми се говори.

Изкарвам въздуха от гробовете си и изливам съдържа-
нието на стъкленицата в устата си. Очите ми се затва-
рят.

Когато ги отварям отново, всичко е отминало и вече
съм на друго място. Пак съм в училищната столова, но
гълзите маси сега са празни и през стъклениите стени забеле-
лявам, че вали сняг. На масата пред мен стоят две панер-
чета. В едното има голяма буца сирене, а в другото - нож,
гълъг колкото моята предмишница.

Зад гърба ми женски глас изрича:

- Избирай!

- Защо? - питам.

- Избирай! - повтаря тя.

Поглеждам през рамо, но там няма никой. Обръщам
гръб на панерчетата.

- Какво ще правя с тях?

- Избирай! - вика насреща ми.

Щом започва да крещи, страхът ми изчезва и на негово

място идва упорството. Свивам вежди и скръствам ръце.

- Нека бъде твоята тогава! - казва тя.

Панерчетата изчезват. Чувам вратата да проскърива и се обръщам да видя кой е. Оказва се, че не е „кой“, а „какво“ - едно куче с остър нос стои на няколко метра от мен. То се снишава и започва да пълзи към мен, оголило белите си зъби. Ръмжането клокочи дълбоко в гърлото му и аз чак сега разбирам каква работа щеше да ми свърши сиренето. Или пък ножът. Но вече е прекалено късно.

Понечвам да побягна, но се сещам, че кучето ще бъде по-бързо от мен. Не мога и да го надвия. Главата ми пулсира. Трябва да взема решение. Дали да не скоча през някоя от масите и да я използвам като прикритие - не става, прекалено съм ниска, за да се прехвърля отгоре и недостатъчно силна, за да я прекатурия.

Кучето изръмжава и аз усещам как звукът вибрира в черепата ми.

В учебника по биология пише, че кучетата надушват страха благодарение на химическия секрет, който отделят човешките жлези при стрес - същият, който изпуска и тяхната плячка. Усетили страха, те нападат. Кучето продължава да се примъква към мен, ноктите му грацят по пода.

Не мога да побягна. Не мога да се бия. Остава ми единствено да вдъшвам неговия вонящ дъх и да се опитвам да не мисля какво е яло преди малко. В очите му изобщо няма бяло, само черен блясък.

Какво още знам за кучетата? Не трябва да ги гледам в очите. Това е признак на агресия. Помня, че като малка се молах на баща ми да вземе куче, но сега, докато стоя с вперен в земята поглед пред лапите на кучето, не мога да се сетя защо съм го искала. То приближава, продължавайки да ръмжи. Щом да го гледаш в очите е признак на агресия,

тогава как ли се показва покорство?

Дишам тежко, но равномерно. Пагам на колене. Изобщо не ми се иска да легна на земята пред него и да се озова срещу зъбите му, но това е най-доброто решение. Изпружвам крака назад и се подпирам на лакти. Кучето идва все по-близо и по-близо и започвам да усещам топлия му гръх върху лицето си. Ръцете ми треперят.

Издайва точно край ухото ми и аз стискам зъби, за да не се разкрещя.

Нещо гранаво и влажно докосва бузата ми. Ръмжането секва и когато пак вдигам глава, за да го погледна, кучето диша тежко. Близва лицето ми. Намръщвам се и сядам на пети. То опира лапи върху коленете ми и ме близва по брадичката. Свивам се, изтривам лизите от лицето си и се размивам.

- Значи не си бил толкова страшен звяр, а? - Надигам се бавно, за да не го подплаша, но насреща ми сякаш стои съвсем друго животно. Предпазливо протягам ръка, готова да я гръпна всеки момент. Кучето отрива глава о ръката ми. Внезапно се чувствам доволна, че не съм взела ножа.

Примигвам и в следващия момент насреща ми в стаята стои момиченце с бяла рокля. Тя протяга ръце и изпуска:

- Кученце!

Отварям уста да я предупредя, докато тича към кучето изотзад, но вече е прекалено късно. Кучето се обръща. Сега не ръмжи, а лае, зъби се, святка с очи и мускулите му се изопват като въжета. Всеки момент ще нападне. Не разсъждавам, просто се хвърлям напред, мятам се отгоре му и обвивам с ръце дебелия му врат.

Главата ми се удря в земята. Кучето е изчезнало заедно с малкото момиченце. Сега съм сама в празната стая за теста. Бавно се завъртам в кръг, но не виждам отражението си в нито едно от огледалата. Блъскам вратата и излизам

в коридора, но това всъщност не е коридор; оказва се автобус и всички седалки са заети.

Заставам в средата и се хващам за гръжката. До мен седи мъж с вестник. Не мога да видя лицето му зад вестника, но забелязвам ръцете му. Целите са в белези като от обгаряне и са се вкопчили в хартията, сякаш искат да я смачкат.

- Познаваш ли този човек? - пита той. Мушка пръст в снимката на първа страница. Водещото заглавие гласи: „Брутален убиец най-накрая заловен!“. Втрещвам се в гумата „убиец“. Мина много време, откакто прочетох за последен път тази гума, но дори и само изписана, тя ме кара да потръпна.

На снимката под заглавието стои млад мъж с нормално лице и брада. Имам чувството, че го познавам, но не мога да се сетя откъде. В същото време усещам, че няма да е добре да кажа на мъжа за това.

- Е? - Долавям гняв в гласа му. - Познаваш ли го?

Ако му кажа, не просто няма да е добре - ще стане много лошо даже. Сърцето ми започва да блъска в гърдите и аз стискам гръжката, за да не проличи, че ръцете ми издайнически треперят. Кажа ли, че познавам мъжа от снимката, с мен ще се случи нещо ужасно. Но не мога и да го убедя, че ми е непознат. Остава просто да изхъмкам нещо и да свия рамене, но това ще бъде лъжа.

Кашлям, за да прочистя гърлото си.

- Познаваш ли го? - повтаря мъжът.

Свивам рамене.

- Е?

Тръпки ме побиват. Давам си сметка, че страховете ми са напълно въображаеми - това е просто тест, а не действителност.

- Не - отвърщам небрежно. - Представа нямам кой е.

Човекът се изправя и аз най-накрая виждам лицето му. Носи тъмни очила и устата му е изкривена в озъбена гримаса. Бузата му е прорязана от белези също като ръцете. Той се нагвесва над мен. Дъхът му мирише на цигари. „Това не е истина – напомням си, – не е истина.“

- *Лъжеш!* - казва той. - Ти *лъжеш!*

- Не лъжа.

- Мога да позная по очите ти.

Изопвам рамене.

- Не можете.

- Ако го познаваш - казва той тихо, - можеш да ме спасиш. Да ме спасиш.

Присвивам очи.

- Е - казвам и стискам челюсти, - обаче не го познавам.

ГЛАВА ТРЕТА

Събуждам се с изпотени длани и натежали от чувство за вина гърди. Лежа на стола в огледалната стая. Когато отмятам глава назад, виждам Тори зад мен. Тя е свила устни и сваля електродите от главата ми. Очаквам да каже нещо за теста – дали е приключил и дали съм се представила добре, макар че как бих могла да се проваля на тест като този. Тя обаче гума не обелва, само маха жиците от главата ми.

Изправям се на стола и бърша длани в крачолите на панталоните. Изглежда някъде съм кривнала от правия път, въпреки че всичко се случваше само в главата ми. Дали изражението на Тори е толкова странно, защото не знае как да ми каже колко ужасна личност съм? Ще ми се да ми каже направо каквото има да ми казва.

– Това беше доста озадачаващо – казва тя. – Извини ме. Връщам се веднага.

Озадачаващо?

Притискам колене към гърдите си и заравам лице в тях. Ще ми се да заплача, защото от сълзите може да ми олекне, но не се получава. Как става така, че се проваляш на тест, за който дори не ти е било разрешено да се готвиш?

Колкото повече време минава, толкова по-нервна ставам. Налага се да бърша потните си длани на няколко се-

кунди, но може би го правя, защото това донякъде ме успокоява. Ами ако ми кажат, че не съм подходяща за нито една от кастите? Тогава ще остана на улицата като всички безкастови. Изключено. Да си безкастов, не означава единствено да живееш в бедност и несгоди; това те осъжда на изолация от обществото, лишава те от най-важното нещо в живота: от общността.

Навремето майка казваше, че сами е невъзможно да оцелеем, но дори да можем – пак няма да го пожелаем. Без кастата нямаме нито цел, нито основание да живеем.

Разтърсвам глава. Не мога да разсъждавам в това състояние. Трябва да се успокоя.

Най-накрая вратата се отваря и Тори влиза. Вкопчвам се в подлакътниците на стола.

– Съжалявам, че те обезпокоих – казва тя. Стои пред мен с ръце в джобовете. Изглежда бледа и напрегната. – Бетрис, резултатите ти са неокончателни – продължава. – Обикновено всеки етап от симулацията елиминира една или няколко от кастите, но в твоя случай само две от тях са изключени.

Вторачвам се в нея.

– Две? – питам. Гърлото ми така се е свило, че едва говоря.

– Ако инстинктивно беше показала отвлечение към ножа и беше избрала сиренето, симулацията щеше да ти предложи различен сценарий, който да потвърди принадлежността ти към Миротворците. Това обаче не стана, ето защо изключваме Миротворците. – Тори се почесва по врата. – В нормална ситуация симулацията се развива линейно и по принципа на елиминацията накрая остава само една от кастите. Но изборът, който ти първоначално направи, не позволи Прямите – следващата възможност – да бъдат окончателно отхвърлени. Ето защо се

наложи да променя симулацията и да те кача на автобуса. Чак тогава упоритото ти поддържане на заблудата елиминира Прямите.

Напълно объркана съм. Тори се усмихва с половин уста и добавя:

- Това не трябва да те притеснява. Само Прямите казват истината в такава ситуация.

Един от възлите, които стискат гърдите ми, се отпуска. Може пък да не съм чак толкова ужасна личност.

- Предполагам обаче, че и това не е съвсем вярно. Онези, които винаги казват истината, са Прямите... и Аскетите - продължава тя, - което ни изправя пред проблем.

Долната ми челюст увисва.

- От друга страна, ти се хвърли срещу кучето и не му позволи да нападне момиченцето, което е типична реакция за Аскет. И въпреки това, когато мъжът ти каза, че истината ще го спаси, ти пак отказа да признаеш. Това изобщо не е присъщо за Аскетите. - Тя въздъхва. - Когато не побягна от кучето, това ни насочи към Безстрашните, но в такъв случай би трябвало да избереш ножа, а ти не го направи.

Тя прочиства гърлото си и продължава.

- Разсъдливото ти поведение спрямо кучето предполага принадлежност към Ерудитите. Представа нямам как трябва да тълкувам твоята нерешителност на първия етап, но...

- Момент - прекъсвам я. - Значи вие нямате никаква представа какви са моите наклонности?

- И да, и не. Моето заключение е - обяснява тя, - че ти проявяваш еднакви наклонности и за кастата на Аскетите, и на Безстрашните, и на Ерудитите. Хората, получили подобни резултати, се... - тя хвърля поглед през рамо, сякаш очаква някой да се появи там - се наричат...

*Дивергентни*². – Произнася последната дума толкова тихо, че едва я чувам, а в очите ѝ отново се появява същият напрегнат и тревожен поглед. Тя заобикаля стола, застава от едната ми страна и се навесва ниско.

– Беатрис – казва, – в никакъв случай не бива да споделяш тази информация с когото и да било. Това е изключително важно.

– Нали така или иначе не трябва да говорим за резултатите от теста – кимам. – Известно ми е.

– Не. – Сега Тори коленичи до стола и слага ръце на свободния подлакътник. Лицата ни са само на сантиметри едно от друго. – Това е нещо различно. Нямам предвид само сега да не споделяш за резултатите си с някого. Никога занапред не трябва да говориш за тях, никога, независимо какво става. Да си един от Дивергентите е много опасно. Разбираш ли?

Не разбирам как е възможно едни неокончателни резултати да бъдат опасни, но въпреки това, продължавам да кимам. И без това нямам никакво намерение да споделям какви са резултатите ми с когото и да било.

– Разбрано. – Отлепвам ръце от подлакътниците и се надигам. Краката не ме държат.

– Предполагам, че се прибираш вкъщи – казва Тори. – Трябва сериозно да обмислиш всичко и едва ли ще бъде от полза да останеш да чакаш с останалите.

– Трябва да кажа на брат ми къде отивам.

– Аз ще му кажа.

Притискам с ръка челото си и забивам поглед надолу, докато излизам от стаята. Не бих могла да я погледна в очите. Не мога да понеса и мисълта за Изборната церемония утре.

---

² Научен термин, с който се означават индивиди от някакъв вид, чиито признаци се раздалечават от общите, в следствие на което често се стига до поява на нов вид. – Б. рег.

Сега трябва да взема решение, независимо какви са резултатите от теста.

Аскети. Безстрашни. Ерудити.

Дивергенти.

Решавам да не се качвам на автобуса. Прибера ли се по-рано, баща ми ще разбере, като провери домовата книга вечерта, и ще трябва да давам обяснения какво е станало. Вместо това ще повървя. Ще трябва да взема мерки, преди Кейлъб да се е изтървал пред нашите, макар че той умее да пази тайна.

Вървя по средата на тротоара. Автобусите се движат плътно покрай бордюра, затова тук е по-безопасно. Понякога из улиците в нашия квартал забелязвам следи от местата, очертани навремето с жълти линии. Сега нямаме никаква нужда от тях, защото са останали много малко коли. Светофари също не са ни потребни, въпреки че някои продължават да се люлеят хлабаво тук-там над пътя и заплашват да се стоварят долу всеки момент.

Обновяването на града върви бавно – той прилича на юрган, съшит от парчета нови, чисти сгради и останки от порутени стари постройки. Повечето от новите сгради са около тресавището, което преди много време е било езеро. По-голямата част от обновяването е дело на Агенцията за доброволци на Аскетите, за която работи и майка ми.

Всеки път, щом се замисля как живеят Аскетите, решавам, че животът им е наистина красив. Когато наблюдавам как семейството ми съжителства в пълна хармония; когато след някое празненство всички се заемат да разчистват, без някой да ги е молил за това; когато виждам как Кейлъб помага на съвсем непознати да занесат покупки си у дома, аз за пореден път се влюбвам в този начин на

живот. Но реша ли и аз да живея по същия начин, угват проблемите. Така и не се почувствах на място сред тези хора.

Но ако избира друга каста, ще означава, че се отказвам от семейството си. Завинаги.

Точно до сектора на Аскетите в града има голям участък с разрушени постройки и разбити тротоари, през който минавам сега. На места улиците са напълно изровени и отгдолу зелят канализационните шахти и празните подземи, така че много трябва да внимавам, за да не пропадна в тях; другаде толкова силно смърди на канал, нечистотии и смет, че си запушвам носа.

По тези места живеят безкастовите. Всички те са се пробвали по време на инициацията за избраната от тях каста и сега тънат в нищета, принудени да вършат работата, която никои друг не иска. Работят като разсилни, строителни работници или боклукчи; произвеждат платове, карат влаковете и автобусите. В замяна получават храна и облекло, но – както казва майка ми – нито едното, нито другото им достига.

На ъгъла пред мен виждам да стои един от безкастовите. Носи парцаливи кафяви грехи и кожата на долната му челюст е увиснала. Той се е вперил в мен и аз отвърщам на вътрешния му поглед, неспособна да отклоня очи.

– Прощавай – казва. Гласът му е дрезгав. – Имаш ли нещо за ядене?

Усещам как буца засяда в гърлото ми. Мислено някакъв строг глас ми нарежда: „Наведи глава и продължавай да вървиш!“

Не. Тръсвам глава. Не бива да се страхувам от този човек. Той има нужда от помощ и е редно да му я окажа.

– Ъ..., да – отговарям. Бъркам в чантата. Баща ми настоява винаги да нося храна точно за такива случаи. Пода-

вам на мъжа пакет сушени ябълки.

Той посяга към плика, но вместо да го вземе, пръстите му се склучват около китката ми. Хили се насреща ми. Има дупка между предните зъби.

- Леле, имаш красиви очи! - казва. - Жалко, че всичко останало в теб е толкова безлично.

Сърцето ми започва да блъска в гърдите. Дръпвам ръка, но той затяга хватката. Нагушвам нещо остро и неприятно в гъха му.

- Не си ли много малка да се разхождаш сама наоколо, скъпа? - продължава.

Преставам да се дърпам и заставам с изпънати рамене. Известно ми е, че изглеждам малка, няма нужда да ми се напомня.

- По-голяма съм, отколкото си мислите - сопвам се. - Вече съм на шестнайсет.

Устните му се разтягат още повече, разкривайки жълт кътник и тъмна дупка до него. Не мога да разбера дали се усмихва, или криви лице в гримаса.

- Значи денят трябва да е много специален за теб. Денят преди *избора*.

- Пусни ме да си вървя! - казвам. В ушите ми кънти. Гласът ми обаче звучи ясно и решително - не както съм очаквала. Сякаш не е моят.

Готова съм. Знам какво трябва да направя. Представям си как замахвам с лакът и го удрям. Виждам как пликът с ябълките отхвърква настрана. Чувам как стъпките ми тичешком се отдалечават. Подготвям се за действие.

Но тогава той пуска ръката ми, взема плика с ябълки и казва:

- Избирай мъдро, малката!